

kontrol både af hensyn til forbrugerne her i landet og til eksporten. En sådan kontrol må naturligvis hvile på forudgående forskning og til stadighed tilpasses de videnskabelige fremskridt, forskningen tilvejebringer.

Man finder imidlertid ikke, at den i loven fastlagte ramme for denne forskning er den mest hensigtsmæssige eller den økonomisk bedste, og skal i denne forbindelse pege på, at tilvejebringelsen af et toksikologisk laboratorium som led i den kgl. veterinær- og landbohøjskoles forestående udbygning fra højskolens side synes at blive tillagt stor betydning, hvorfor en snarlig oprettelse af et sådant må forudses.

Oprettelsen af såvel en toksikologisk forskningsinstitution under sundhedsstyrelsen som et toksikologisk laboratorium ved landbohøjskolen vil imidlertid medføre et meget bekosteligt dobbeltarbejde og et spild af højt kvalificeret arbejdskraft, som netop på baggrund af mangelen på teknisk uddannet arbejdskraft må forekomme urimeligt, så meget mere som der allerede i dag i et vist omfang finder levnedsmiddeltoksikologisk forskning sted på en række laboratorier tilknyttet forskellige institutioner, herunder landbohøjskolen, jfr. således det i „Finansudvalgets aktstykker“, folketingsåret 1958-59, sag nr. 590, og folketingsåret 1959-60, sag nr. 285, anførte.

Såfremt oprettelsen af et toksikologisk institut under sundhedsstyrelsen til sin tid vil bevirke en flytning af den toksikologiske forskning fra de institutioner, hvorunder den i dag finder sted, til sundhedsstyrelsen, samt eventuelt en opgivelse af at tilvejebringe et toksikologisk laboratorium under

landbohøjskolen, hvor dette forskningsområde naturligt ville indgå som et led i højskolens videnskabelige arbejde i øvrigt, må forslagsstillerne anse dette for en uhensigtsmæssig og uøkonomisk forskydning af det levnedsmiddeltoksikologiske forskningsarbejde. Man må således pege på det uheldige i, at de levnedsmiddeltoksikologiske undersøgelser ved en sådan udvikling løsrives fra deres naturlige sammenhæng med andre videnskabelige forskningsområder, og herudover vende sig imod den sammenblanding af administrative kontrolopgaver og videnskabeligt forskningsarbejde, som den nugældende lov er et udtryk for.

På denne baggrund foreslås den i den nugældende lovs § 1 indeholdte bemyndigelse til indenrigsministeren begrænset som i forslaget anført og de følgende paragraffer samt lovens titel ændret i overensstemmelse hermed.

Ved forelæggelsen i oktober 1958 af forslaget til den nugældende lov blev udgifterne ved oprettelsen af et statens institut for levnedsmiddeltoksikologi m. v. og et statens centrallaboratorium for levnedsmiddelkontrol anslået til tilsammen 11 mill. kr., hvoraf den væsentligste del vedrørte instituttet for levnedsmiddeltoksikologi. Hertil kommer driftsudgifter for de pågældende institutioner på 1 mill. à 2 mill. kr. årligt. De siden da skete prisstigninger vil formentlig betyde, at disse udgifter i dag må anslås noget højere. En begrænsning i indenrigsministerens bemyndigelse som foreslået må derfor skønnes i sig selv at ville medføre en mindreudgift for staten på ca. 8 mill. kr., idet bemærkes, at oprettelsen af et statens institut for levnedsmiddeltoksikologi endnu ikke er påbegyndt.